

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

مرحله‌ی آماده‌سازی فایل				
پیاده‌سازی	تصحیح و ویرایش اولتیه	ذکر مأخذ	ویرایش دوم	تکمیل مأخذ و ویرایش نهایی

اذکار عام را کوچک نشماریم.

گاهی اوقات اشخاصی نزد بزرگانی می‌روند یا دنبال کسی می‌گردند که از او دستور ذکر بگیرند؛ در کتاب‌ها دنبال ذکر خاصی می‌گردند و امثال اینها؛ اما کدام ذکر بزرگتر از ذکر تسبیحات اربعه؟ کدام ذکر بالاتر از ذکر تسبیحات حضرت زهرا علیها السلام؟ کدام ذکر بالاتر از ذکر تسبیحات امیرالمؤمنین علیه السلام؟ ما دنبال چه می‌گردیم؟ بزرگترین ذکرها به همین سادگی در دسترس ماست؛ منتها به شرط اینکه ذاکر به این اذکار باشیم! فقط تلفظ نکنیم! ذکرمان، ذکر لسانی نباشد؛ باید ذاکر به آن ذکر بود. باید این حقیقت را متذکر بود؛ نه اینکه فقط به زبان جاری کرد؛ باید قائل به این حقایق بود! می‌گویند او به این مطلب قائل است، یعنی چه؟ یعنی این مطلب را قبول دارد. **قُولُوا لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ تَفْلِحُوا** یعنی چه؟ یعنی اینکه قائل به حقیقت **لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ** باشید؛ نه اینکه فقط به زبان **لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ** بگویید، ولی در دلتان هزاران اله جا داشته باشد! خیر، آن فلاح و رستگاری منوط به این است که ما قائل به **لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ** باشیم. این کلید فلاح است؛ هر یک از اذکار هم همین‌طور است. بنابراین به‌جای اینکه دنبال این ذکر و آن ذکر باشیم، دنبال این پیر و آن مراد و شیخ و مرشد باشیم که دستور ذکری بگیریم، حق همین اذکار نورانی و عظیم را درست ادا کنیم. آن‌گونه که سزاوار است به این اذکار متذکر باشیم؛ چون ذکر یعنی چه؟ یعنی به یاد بودن! وقتی به زبان ذکر می‌گوییم اما یاد چیزهای دیگری هستیم و

۱. مجلسی، بحارالانوار، ج ۱۸، ص ۲۰۲؛ قرشی بنایی، قاموس قرآن، ج ۴، ص ۲۴ و پاینده، نهج الفصاحة، ص ۱۵.

ذهنم مشغول چیزهای دیگری است، کدام ذکر؟ کدام ذکر؟! بنابراین متذکر بودن به این اذکار یعنی حقیقت **لا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ**، حقیقت **اللَّهُ أَكْبَرُ**، حقیقت **سُبْحَانَ اللَّهِ**، حقیقت **الْحَمْدُ لِلَّهِ**؛ به اینها معرفت پیدا کنیم و با توجه به آن حقیقت، اذکار را بارها و بارها به خودمان تلقین کنیم. در بحث ذکر برایتان گفته‌ایم؛ در شراب‌طهور، در فایل‌های مختلف، بحث ذکر را می‌توانید پیدا کنید؛ در مباحث شرح مصباح گفته‌ایم، در مجموعه‌ی درآمدی بر مباحث اخلاق و جاهای مختلفی مکرر گفته‌ایم؛ اینکه [در روایات] فرمودند: اگر هریک از این ذکرها را صدبار بگویید، چنین ثواب‌هایی دارد به این دلیل است که اگر تکرار ذکر، فقط ذکر لسانی نباشد، می‌تواند این حقایق را در قلب ما نفوذ دهد؛ تکرار، تلقین به خویشتن است و می‌تواند انسان را به مرتبه‌ی یقین به **لا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ**، یقین به **سُبْحَانَ اللَّهِ**، یقین به **اللَّهُ أَكْبَرُ**، یقین به **الْحَمْدُ لِلَّهِ**، یقین به **لا حَوْلَ وَ لا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ** برساند و یقین قلّه‌ی ایمان است. یقین بالاترین مرتبه‌ی سیر کمالی عبد است. بنابراین اینها در دسترس ماست؛ منتها ما حَقّش را ادا نمی‌کنیم. بعضی‌ها که متأسفانه کلاً غافلند، بسیاری از کسانی هم که به سمت ذکر می‌روند، جز تلفّظ، جز به زبان جاری کردن، چیز دیگری از این اذکار نصیبشان نمی‌شود و این بهره‌ی کمی است! نمی‌گوییم ذکر لسانی هیچ بهره‌ای ندارد، اما نسبت به ذکر معنوی و قلبی خیلی اندک است؛ خیلی اندک است! اگر ذکر معنوی باشد و بالاتر از آن ذکر قلبی باشد، آثار عجیبی در پی خواهد داشت.

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ وَ عَجِّلْ فَرَجَهُمْ